

De woorden van Agur

Spreuken 30

Er zijn allerlei gedachten over Agur. Sommigen zeggen dat Agur Salomo zou zijn, anderen dat hij de broer van Lemuël is. Dat bewijst dat het verstand van de mens, toegepast op de dingen van God, zelfs de eenvoudigste, zich alleen maar kan vergissen. Het Woord van God is gegeven, niet om onze eigen gedachten eraan toe te voegen (vs. 6), maar om ons erdoor te laten *onderwijzen*.

Vers 1 - 6

De Schrift geeft ons geen enkele informatie over Agur, Jake, Ithiël of Uchal¹ (SV). Al deze mensen zijn even onbekend voor ons. Maar Spreuken 30 leert ons twee dingen over Agur.

Het eerste vinden we in vers 1: *“De woorden van Agur, den zoon van Jake; een last. De man spreekt tot Ithiël, tot Ithiël en Uchal”* (SVⁱⁱ). Agur heeft een godsspraak uitgesproken. Hij heeft gesproken van Godswege, als de mond van God (1 Petr. 4:11; 2 Petr. 1:21). Het tweede is: ook al was hij de spreekbuis van God voor Ithiël en Uchal, toch beschouwde hij dit niet als een verdienste van hemzelf: *“(…) ik ben onvernuftiger dan enig mens en mensenverstand heb ik niet; ook heb ik geen wijsheid geleerd, dat ik de Hoogheilige zou kennen”* (vs. 2, 3).

Hij zei dus van zichzelf dat hij dommer was dan anderen en zelfs geen mensenverstand had. Hij was nooit onderwezen in de wijsheid en hij had daardoor geen directe kennis van de Allerhoogste. Hij was daarin heel anders dan de Prediker en koning Salomo, aan wie de Here was verschenen en gezegd had: *“Ik geef u een wijs en verstandig hart, zodat uws gelijke voor u niet geweest is, noch na u zal opstaan”* (1 Kon. 3:12). Wat Agur – deze geïnspireerde man – kenmerkte, was dat hij het tegenovergestelde was van een wijze; en hij was zich daarvan bewust. Hij vond het goed dat luid te verkondigen. Zichzelf zo te beoordelen is niet vanzelfsprekend, zelfs niet bij mensen die door God geleerd zijn. Een bekende psalmdichter, Asaf, was aanvankelijk niet daartoe bereid. Hij leert ons echter langs welke weg hij zover kwam. Na veel strijd kwam

er een ommekeer: *“(…) totdat ik in Gods heiligdommen inging, en op hun einde lette”*. In het licht van Gods tegenwoordigheid kon hij met de woorden van Agur instemmen: *“(…) toen was ik een grote dwaas en zonder verstand, ik was een redeloos dier bij U”* (Ps. 73:17-22).

Het zelfoordeel van Agur ligt ten grondslag aan zijn profetie. Men kan niet namens God spreken, als men hoog van zichzelf denkt. Maar hij laat ook de dwaasheid zien van mensen, die menen de goddelijke openbaring te kunnen bekrachtigen door wetenschappelijke onderbouwing en letterkundige studie. Zulke mensen doen een beroep op het natuurlijk verstand, door welsprekendheid en door wijsgerigheid. Ze vergeten dat Gods Woord zegt dat deze wijsheid het kruis van Christus teniet doet en krachteloos maakt (1 Kor. 1:17).

Agur bevond zich in de tegenwoordigheid van God. Dat bewijst de vraag van vers 4 (SV): *“Wie is ten hemel opgeklommen, en neergedaald? Wie heeft de wind in Zijn vuisten verzameld? Wie heeft de wateren in een kleed gebonden? Wie heeft al de einden der aarde gesteld? Hoe is Zijn Naam, en hoe de naam van Zijn Zoon, als gij het weet?”*

Agur herinnert ons aan Job, die de Schepper zijn vragen voorlegde. Maar Job kwam erachter dat hij niets wist en hij zweeg (Job 39:36-38; 42:3), terwijl Agur zijn onwetendheid als uitgangspunt nam en toen zijn mond opende. Hij zei tegen Ithiël en Uchal: net zomin als ik bezit u kennis van de zichtbare dingen van de schepping. De mens kan die niet begrijpen, bevatten of besturen met de beperkte middelen waarover hij beschikt. Is hij soms in de hemel opgeklommen om de geheimen ervan in te zien? Of is hij eruit neergedaald om ze te openbaren?

Wat de geschapen werkelijkheid betreft en waaruit die bestaat, dat kunnen we tot op zekere hoogte doorgronden. Maar de manier waarop de dingen zijn gemaakt, bevestigd en vastgesteld ontgaat ons totaal. *“Waar waart gij, toen Ik de aarde grondvestte? Vertel het, indien gij inzicht hebt!”* (Job 38:4). De oorsprong van de *zichtbare* schepping kan alleen door het geloof gekend worden: *“Door het geloof begrijpen wij dat de*

werelden door Gods woord bereid zijn, zodat wat men ziet, niet ontstaan is uit wat zichtbaar is” (Hebr. 11:3). Hoeveel minder kunnen wij de *onzichtbare* dingen zien, en God Zelf. Toch zijn alle dingen gemaakt door het Woord van God; en ze worden ook gedragen door Zijn kracht (Kol. 1:16; Hebr. 11:3).

Hierover sprak Agur in zijn godsspraak: “Alle woord Gods is gelouterd” (vs. 5). Door dat Woord kennen wij God, en bij Hem zijn wij veilig: “(...) *hun die bij Hem schuilen, is Hij ten schild*”. Dat is het deel van allen die op Hem betrouwen. God openbaart Zich aan ons om gemeenschap met ons te hebben. Hij zei ook tegen Abram: “*Vrees niet, Abram, Ik ben uw schild; uw loon zal zeer groot zijn*” (Gen. 15:1). Wat een voorrecht. God is *voor* ons. Hij is *van* ons. Hij stelt Zich tussen het gevaar en ons in, om ons zwakke schepselen te beschermen.

Wanneer wij net zoals Agur een godsspraak doorgeven, moeten wij wel voor één ding oppassen: “*Doe niets aan Zijn woorden toe, opdat Hij u niet terechtwijst en gij een leugenaar bevonden wordt*” (vs. 6). Het is heel ernstig wanneer wij iets aan Zijn woorden *toevoegen*, in plaats dat wij ons erdoor laten onderwijzen en ze daarna zuiver aan anderen doorgeven.

Vers 7 - 10

Voor dat gevaar kan men alleen bewaard worden door een duidelijk zelfoordeel, zoals Agur dat over zichzelf uitsprekt. En voordat hij als profeet van God in bijzonderheden treedt, vraagt hij nog enkele dingen voor zichzelf: “*Twee dingen vraag ik van U, onthoud ze mij niet, voordat ik sterf: houd valsheid en leugentaal verre van mij, geef mij armoede noch rijkdom, voed mij met het brood, mij toebedeeld; opdat ik, verzadigd zijnde, U niet verloochen en zeg: Wie is de HERE? noch ook, verarmd zijnde, steel en mij aan de naam van mijn God vergrijp*” (vs. 7-9). Die beide dingen begeert hij, voordat hij sterft, opdat hij zo de gelegenheid heeft om God, die Zich aan hem had geopenbaard, te verheerlijken in deze wereld.

Het eerste verzoek heeft betrekking op zijn innerlijke toestand. Het omvat twee zaken, waarvan hij God vraagt of die van hem weggedaan kunnen worden:

- Valsheid ⁱⁱⁱ, dat zijn de onechte, ijdele, valse en verkeerde voorstellingen van onszelf, die wij aan anderen willen laten zien.
- Leugentaal, dat wat tegengesteld is aan de waarheid.

In de verzen 4 tot 6 had Agur zijn toehoorders op het middel gewezen om aan beide gevaren te ontkomen, nl. zelfoordeel en het hoogachten van het Woord van God. Maar ook al kennen wij deze middelen en verkondigen wij ze ook wel, ons natuurlijke hart blijft arglistig. Wij moeten voortdurend tot God de toevlucht nemen om

voor overtreding bewaard te worden. Men kan dat samenvatten door: ‘wachten op Hem’.

Het tweede verzoek heeft betrekking op de uiterlijke situatie, de positie van de mens Gods in deze wereld. In vers 5 had Agur dat al aan anderen duidelijk gemaakt. Maar wat hijzelf wil verwerklijken, is het volgende:

- geef mij armoede,
- noch rijkdom.

Ik hoef voor de stoffelijke noden niet onafhankelijk of juist afhankelijk te zijn van de omstandigheden die mij omringen. In het laatste geval vergeet de mens, die zich verzadigt met de aardse dingen en daarin voldoening zoekt, God. In het eerste geval probeert hij zich dingen toe te eigenen en overtreedt hij het bevel van de Heer, tot oneer van Zijn heilige naam. In beide gevallen is hij onafhankelijk van God.

Er is maar een hulpmiddel om bewaard te blijven voor deze twee valkuilen: “(...) *voed mij met het brood, mij toebedeeld*”. Laat mij totaal afhankelijk van U zijn voor mijn behoeften, die U kent! Laat dat voor ons ook voldoende zijn. Als dat zo is, zullen wij het zeldzame geheim gevonden hebben, armoede noch rijkdom in deze wereld te hebben. Maar laten wij niet vergeten dat wij in de praktische uitwerking van deze dingen niet het recht hebben anderen te oordelen.

“*Belaster een knecht niet bij zijn heer, opdat hij u niet vloekt en gij ervoor moet boeten*” (vs. 10). “*Wie bent u, dat u andermans huisknecht oordeelt? Of hij staat of valt, gaat zijn eigen heer aan*” (Rom. 14:4). Deze geest van laster komt meestal voort uit onze neiging om onze eigen wereldsgezindheid te verontschuldigen door dienstknechten van de Heer ervan te beschuldigen wereldser te zijn dan wijzelf! Maar de Meester beoordeelt Zijn dienstknechten, niet wij. Hij alleen kan de dienst naar waarde schatten en beloont hem al dan niet, in overeenstemming met de getrouwheid in de dienst.

Nog meer, het Woord zegt: “*Oordeelt niet, opdat u niet wordt geoordeeld*” (Matt. 7:1). Wij hebben nooit het recht de motieven van onze broeders te oordelen. Alleen de Meester kent die en Hij doorgrondt ze. Door anders te handelen, geven wij aanleiding om geoordeeld te worden en de straf hiervoor te dragen. Want met de maat waarmee wij meten, zullen wij gemeten worden.

Vers 11 - 14

Na de hierboven genoemde ervaringen, kan Agur nu openlijk de gedachten van God ontvouwen over de verschillende beginselen die men in de wereld ontmoet. Beginselen die men moet navolgen, en die men moet mijden. Wat zijn de kenmerken, in het oog van God, van de mensen die ons omringen? “*Er is een geslacht, dat zijn vader vervloekt en zijn moeder niet zegent, een*

geslacht, dat rein is in eigen ogen, maar niet van zijn vuil is gewassen; een geslacht met trotse ogen en opgetrokken wimpers; een geslacht, welks tanden zwaarden, welks gebit messen zijn, om de ellendigen te verteren, zodat er geen meer zijn in het land, en geen nooddruftigen onder de mensen” (vs. 11-14).

Er zijn vier kenmerken van dit geslacht, die afschuwelijk voor God zijn:

- opstand tegen het gezag, en verachting van de banden die God vanaf het begin voor de mens heeft vastgesteld;
- eigengerechtigheid, die elke zonde en bezoedeling bedekt;
- trots en eigendunk die mensen van zichzelf hebben;
- en ten slotte de boosheid, die zwakken en ellendigen verdrukt.

Dat zijn de algemene kenmerken van het hart van de mens, uiterlijke, openbare karaktertrekken om zo te zeggen.

Vers 15 - 17

“De bloedzuiger heeft twee dochters: geef, geef! Deze drie zijn onverzadigbaar, vier zeggen nooit: Het is genoeg: het dodenrijk en de onvruchtbare schoot, de aarde, die nooit van water verzadigd wordt, en het vuur, dat nooit zegt: het is genoeg!” (vs.15-16).

Het volgende beginsel woont diep in ons hart, nl. de begeerte, het onverzadigbare verlangen naar meer. Het komt er niet op aan wat, of ten koste van wie. De twee dochters van de bloedzuiger hebben maar één naam. Ze kunnen verschillende karakters, gedaanten of bedoelingen hebben, maar als men het wezen ervan nader peilt, vindt men maar één beginsel: *geef, geef!*

Deze dorst naar zelfzuchtig genot beheerst de wereld en is te vergelijken met:

- het graf dat verslindt zonder ooit iets terug te geven;
- een onvruchtbare vrouw die ontvangt zonder ooit vrucht voort te brengen;
- de dorre aarde die altijd water drinkt zonder ooit verzadigd te worden;
- het vuur dat verslindt zonder ooit uit te gaan, zolang er materiaal is dat kan branden.

Wat een verschrikkelijk beeld van de beginselen van deze wereld en van de toestand van de mens! Het is heel begrijpelijk dat dit gevolgd wordt door de zin: *“Het oog dat de vader bespot en de gehoorzaamheid aan de moeder veracht, dat zullen de raven der beek uitpikken en de jonge arenden opeten” (vs. 17).*

Het verachten van het gezag en de ongehoorzaamheid (zie ook vs. 11), wordt samengevat in één woord: *onafhankelijkheid*. Dit is de oorsprong van al het kwaad van de mens. Het Woord van God noemt dat de *wetteloosheid*, als het tegen ons zegt: *“zonde is de wetteloosheid”* (1 Joh. 3:4). Vanwege deze dingen komt het vreselijke oordeel van God over de mens, na de dood.

Vers 18 - 20

De ontwikkeling van het kwaad en de boze kenmerken van de mens die geen remmen meer kent, zijn duidelijk zichtbaar op aarde. Maar de geest van mens is niet in staat ze te herkennen, evenmin als hij de wegen van God onderkent. Die zijn te wonderlijk voor hem.

“Deze drie dingen zijn mij te wonderlijk, ja, vier begrijp ik niet:

- *de weg van de adelaar langs de hemel;*
- *de weg van de slang op de rots;*
- *de weg van een schip in volle zee;*
- *de weg van een man bij een jonge vrouw.”*

1. De weg van de adelaar

Dit is de weg van het oordeel van God. Het oordeel wordt wel opgemerkt op het ogenblik dat het iemand treft. Maar wat het heeft voorbereid, wat het zolang heeft tegengehouden, wat het brengt en wat het beslist, dat is even onzichtbaar voor de mens als de weg van de adelaar ^{iv} langs de hemel (Matt. 24:28; Job 39:29).

2. De weg van de slang

Dat is de weg van de wijsheid en de voorzichtigheid, die zoals de slang (Matt. 10:16) gebruik maakt van de rots als een weg om tot haar doel te komen. Niemand kan die weg zien. Het ongeloof, de verharding van de mens, de invloed van de satan op zijn hart, zijn haat jegens God: de wijsheid laat dit allemaal bijdragen tot de vervulling van Gods raadsbesluiten.

“O diepte van rijkdom, zowel van de wijsheid als van de kennis van God! Hoe ondoordringelijk zijn Zijn oordelen en hoe onnaspeurlijk Zijn wegen! Want wie heeft het denken van de Heer gekend? Of wie is Zijn raadsman geweest? Of wie heeft Hem eerst gegeven, en het zal hem vergolden worden? Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen! Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid! Amen” (Rom. 11:33-36).

Dat alles zal deze wijsheid en deze kennis verkondigen, maar nu moeten wij ons tevreden stellen met de wetenschap dat ze haar doel zal bereiken, zonder dat het menselijk oog haar spoor kan volgen.

Vers 21 - 23

3. De weg van een schip

Dit is de weg van het bestuur van God. Er is een goddelijk bestuur, en de mens voelt dat telkens weer doordat hij de gevolgen van zijn daden ondergaat. Bepaalde handelwijzen hebben onvermijdelijke gevolgen. Bijvoorbeeld: “*Wie voor zijn eigen vlees zaait, zal uit het vlees verderf oogsten*” (Gal. 6:8). “*Want laat hij die het leven wil liefhebben en goede dagen zien, zijn tong van kwaad weerhouden en zijn lippen van het spreken van bedrog*” (Ps. 34:13-14; 1 Petr. 3:10-11).

Maar hoe Gods regering haar doel bereikt en de gewenste haven bereikt, terwijl schijnbaar het kwaad triomfeert en het goede wordt miskend en onderdrukt, dat is verborgen voor het oog van de mens. Het is als de weg van een schip in volle zee. Men meent even het kielzog ervan te kunnen volgen, maar een ogenblik later is het verdwenen (Ps. 77:20).

4. De weg van een man

De weg van een man bij een jonge vrouw is de weg van de liefde. Langs welke weg slaagt de liefde erin het voorwerp van haar verlangen te veroveren en te verkrijgen? Wat was er aantrekkelijk is ons? Wat heeft God in ons gezien? Wat heeft de liefde opgewekt? Door welke middelen is Hij erin geslaagd Zichzelf te openbaren en wederkerig genegenheid op te wekken? Evenzoveel raadsels, die de geest van de mens nooit zal kunnen peilen.

Het is met die dingen als met een eenvoudige tekening, waarin een kinderhand een groot aantal kruisende lijnen heeft getrokken, zonder motief en zonder orde. Het is voor het menselijk oog onmogelijk de oorspronkelijke lijn te ontdekken. De kijker zal alleen kunnen concluderen, dat het een onontwarbare doolhof van lijnen betreft. Zo'n tekening lijkt op de wegen van de mens op aarde, een onontwarbare kluwen. Maar zo is het niet in Gods oog. Hij kent Zijn wegen, en die van de mens. Zijn handelen kan niet belemmerd worden. Alle wegen van God slagen. De gelovige kan die wegen ook leren kennen, maar niet naar wat ervan te zien is op aarde. Daartoe moet hij in het heiligdom ingaan, want Gods weg is *in het heiligdom* (Ps. 77:14). Hij maakte Mozes Zijn wegen bekend, terwijl de kinderen Israëls alleen Zijn daden kenden (Ps. 103:7).

“*Zo is de weg der overspelige vrouw: zij eet, veegt haar mond af en zegt: Ik heb geen kwaad gedaan*” (vs. 20). Helaas, de weg van iemand die door de zonde zijn relatie met God heeft verbroken (Jak. 4:4), is ook onbegrijpelijk. Hij voldoet zijn begeerten en wist de zichtbare sporen ervan uit om die te verbergen voor de mensen. Hij heeft de illusie dat hij nog niet zo slecht is en houdt geen rekening met God, die alles gezien heeft!

Na deze *onbegrijpelijke* dingen komen de *ondraaglijke* dingen. Deze dingen doen de wereld beven, die getuige ervan is. Onder drie dingen beeft de aarde, ja, onder vier, die zij niet kan dragen:

- een slaaf, als hij koning wordt;
- een nietsnut, als hij verzadigd wordt met brood;
- een versmade, als zij ten huwelijk wordt genomen;
- een dienstmaagd, als zij haar meesteres verdringt.

Dit is de volledige omverwerping van de openbare orde, zoals die door God is ingesteld. Wij weten dat deze toestand der dingen tot aan het einde zal voortgaan en zal toenemen. De dienstknecht regeert in plaats van te gehoorzamen. Iemand die niet wil werken, neemt het ervan. Een hatelijke vrouw vindt een echtgenoot. De dienstmaagd maakt zich meester van de positie van haar meesteres en verdringt de kinderen, die een natuurlijk recht daarop hebben.

Dat is de werkwijze van het kwaad in de wereld, ter vervanging van de goddelijke orde. Zijn dergelijke dingen niet een zware last voor het hart van iemand die gedronken heeft aan de bron van wat goed, waarachtig en rechtvaardig is? Het is niet verwonderlijk dat wij niet weten wat wij zullen bidden naar behoren; maar de Geest Zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen (Rom. 8:26).

Vers 24 - 28

Zullen wij dan op aarde, te midden van de chaos die om ons heen te zien is in de wereld, nog de wijsheid vinden waaraan wij behoefte hebben?

“*Deze vier zijn de kleinste op aarde, doch zijn bovenmate wijs:*

- *de mieren zijn een volk zonder kracht, toch bereiden zij hun spijs in de zomer;*
- *de klipdassen zijn een machteloos volk, toch maken zij hun woning in de rots;*
- *de sprinkhanen hebben geen koning, toch trekken zij gezamenlijk in goede orde op;*
- *de hagedis kan men met de hand grijpen, toch is zij in de paleizen van de koning.”*

De wijsheid laat zich op aarde alleen kennen in de kleine en onaanzienlijke dingen: “*Want kijkt naar uw roeping, broeders, dat er niet vele wijzen zijn naar het vlees, niet vele machtigen, niet vele aanzienlijken; maar het dwaze van de wereld heeft God uitverkoren om de wijzen te beschamen, en het zwakke van de wereld heeft God uitverkoren om het sterke te beschamen, en het onaanzienlijke van de wereld en het verachte heeft God uitverkoren, en wat niets is, om wat*

iets is te niet te doen, opdat geen vlees roemt voor God" (1 Kor. 1:26). Ja, de wijsheid van God gaat altijd harmonieus samen met dat wat *gering* is.

De *mieren* verzamelen hun voedselvoorraad voor de kwade dag. Zij kijken vooruit. Hun wijsheid bestaat daarin dat zij voorzien in het voedsel dat hun *kracht zal onderhouden*; want zij hebben geen kracht in zichzelf. Zo is het met de gelovige, als hij een geestelijke voedselvoorraad aanlegt vanuit het Woord van God.

De *klipdassen* zijn ook wijs. Zij zijn een machteloos volk, en hebben evenals de mieren geen kracht. Maar door hun woning in de rots te maken, laten zij zien dat zij *buiten zichzelf* sterkte en zekerheid zoeken. Zo is de gelovige, die steunt op Christus en in Christus schuilt.

De *sprinkhanen* hebben geen koning. Het ontbreekt hun aan een aanvoerder. Maar hun kracht ligt in het *samen* optrekken. Zo ligt ook de kracht van de gelovigen in het samenkomen, een wijze zaak in dagen waarin zichtbaar gezag verdwenen is.

De *hagedis* is weerloos voor de hand die hem grijpt. Is er een schepsel dat nietiger, banger en ellendiger is? Toch kan niemand hem verhinderen te wonen te midden van koninklijke pracht. Zo is het met de gelovige: zijn wijsheid bestaat daarin dat hij *niets* is, zijn *geringheid* verschaft hem echter vrije toegang in de heerlijkheid.

Zo worden onze harten opgebouwd te midden van een toneel van verdorvenheid, waar het onmogelijk is de verborgen wegen van Gods bestuur op aarde te verstaan. De wijsheid wil zich aan ons openbaren in de kleine dingen. Maar niet alleen deze kleine wezens zijn daarvan een voorbeeld. Wij hebben de wijsheid leren kennen in Hem, die God is van eeuwigheid, Zichzelf vernederd heeft, gehoorzaam wordend tot de dood, ja, tot de kruisdood.

Vers 29 - 31

Zoals er in de wereld wijze dingen zijn, waaraan wij aandacht moeten schenken, zijn er ook *mooie* dingen te midden van alle stuitende, door de zonde veroorzaakte dingen. "*Deze drie hebben een statige tred, ja, vier een statige gang:*

- *de leeuw, de held onder de dieren, die voor niets of niemand terugdeinst;*
- *de windhond,*
- *of de geitenbok*
- *en een koning wiens krijgsvolk met hem is."*

Terwijl we de wijsheid vinden in de kleine dingen, vinden we de *schoonheid* alleen in een voorname *wandel*.

De tred van een leeuw is mooi, het is een krachtige gang, waarbij hij een *rechte* weg gaat en hindernissen als niets acht.

De gang van een windhond ^v, met goede lendenen om anderen te *dienen* en een snelle loop te geven.

De gang van de geitenbok, zoals staat in Jeremia: "*Vlucht uit Babel weg en trekt uit het land der Chaldeeën en weest als bokken voor de kudde uit!*" (Jer. 50:8). Dat zijn degenen die voor de kudde uitgaan en een *voorbeeld* zijn in hun wandel, en die de schapen naar de schaapskooi brengen.

Ten slotte, de gang van een koning wiens volk met hem is: een statige wandel met *goddelijk gezag*, die geen enkele macht kan weerstaan.

Geve God ons allen het oog gericht te houden op Christus, het volmaakte Voorbeeld voor onze wandel op aarde! Laten wij de wijsheid leren kennen in nederigheid en de kracht verwerklijken in onze wandel.

Vers 32

"Hetzij gij u ondoordacht verheft, hetzij wel overwogen: de hand op de mond!"

Als wij door de dwaasheid van ons natuurlijke hart onszelf verheffen in eigen oog, of de weg van nederigheid en kracht verlaten en ons blootstellen aan de verkeerde beginselen die in de wereld gangbaar zijn, wat blijft er dan nog over? Verootmoediging! En het zeggen zoals Job: "*Zie, ik ben te gering, hoe zal ik U bescheid geven? Ik leg de hand op mijn mond."* "*Daarom herroep ik en doe boete in stof en as*" (Job 39:37; 42:6).

Vers 33

"Want drukking van de melk brengt boter voort, en drukking op de neus brengt bloed voort, en drukking van toorn brengt twist voort."

Laten we er steeds aan denken dat hetgeen goed is, nog beter wordt onder de druk van Gods hand. Als de nederigheid niet voortgebracht wordt op natuurlijke wijze, dan zal de kastijding die teweegbrengen. De resultaten van druk die wordt uitgeoefend op het *vlees*, kunnen echter alleen gevolgen bewerken die overeenkomstig het vlees zijn.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1902-141](#)

Titel: [Les Paroles d'Agur](#)

ⁱ Agur = 'verzameld'; Jake = 'zonder blaam'; Ithiël = 'God is met mij'; Uchal = 'verslonden'.

ⁱⁱ De NBG geeft hier een afwijkende vertaling: *"De woorden van Agur, de zoon van Jake. De godsspraak. Deze man zegt: Ik tobde mij af, o God, ik tobde mij af, o God, en ik versmacht"*.

ⁱⁱⁱ Shav = leegheid, ijdelheid, valsheid, onechtheid.

^{iv} Neshar = gier of adelaar.

^v Zarziyr = (02223) onbekend dier + (04975) omgorden, omgord, waakzaam. Letterlijk een *"omgordde in de lendenen"*. J.N. Darby suggereert een oorlogspaar.

Oude Sporen 2009

